

ნ ი ა ნ ზ ი

თბილისი.
გამომცემლობა
„კომუნისტ“

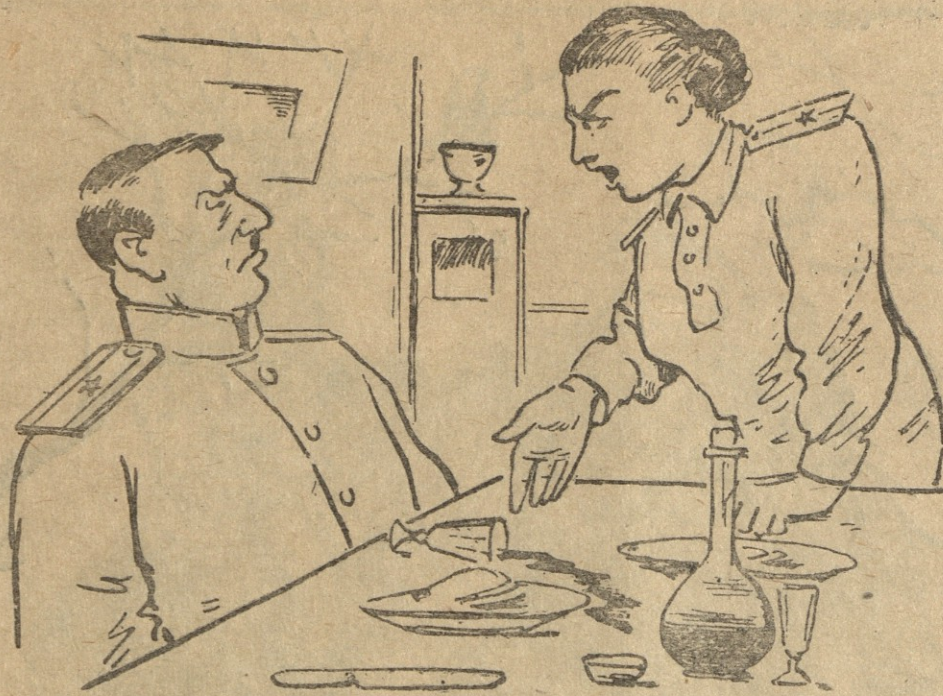
საქართველოს
საბჭოთაო
კომუნისტური
პარტია

ნახ. ღონისა

ასე დაემართა ერთი კოდმეურნეობის თავმჯდომარეს

თავმჯდომარე: (თავის ორგულს ღვინიან ქვევრში) — ია ამოსულა, ჩემო ალისტრო, შენ როდისღა ამოხვალ...
მინდვრის სამუშაოები დაიწყო და ჩვენ კი ისევ ყურძნის „სამუშაოებს“ ვაწარმოებთ...

რა შემთხვევაში შეიძლება, რომ თანამდებობითა და წოდებით უმცროსი სამხედრო პირი ელაგებოდეს მასზე უფროსს

პატარა გაუგებრობა

(პარტიზანის ნაამბობი)

ეს მოხდა უკრაინის პატარა სოფელში. დროებით მტრის ზურგში იყო მოქცეული ეს სოფელი. გაცოფებული ჰიტლერელები დაუნდობლად თარეშობდნენ, მუსრს ავლებდნენ მოსახლეობას, სძარცვავდნენ, ხანძარს აძლევენ სახლებს, იტაცებდნენ სურსათს, პირუტყვსა და ფრინველს. შეურაცხველი მცხოვრებნი ქედს არ იხრიდნენ. მალე იმ სოფლის მიდამოებშიც ჩამოყალიბდა პარტიზანული რაზმი, რომელიც თანდათან მრავლდებოდა, იარაღდებოდა და თავზარს სცემდა საოკუპაციო ნაწილებს.

სოფლის მახლობლად მდებარე ხშირი ტყე პარტიზანთა საუკეთესო საფარს წარმოადგენდა. ამო იყო გერმანელთა ყოველგვარი ცდა „დივერსანტების“ წინააღმდეგ. სოფელს მჭიდრო კავშირი გაება მათთან და ყოველმხრივ ხელს უწყობდა შურისმაძიებლებს. შედამდებოდა თუ არა, ტყისკენ მიმავალ ბილიკზე ჩნდებოდნენ ადამიანები, რომელთაც სურსათი და ტყვია-წამალი მიჰქონდათ, ან სადარაჯოდ მიდიოდნენ, ან უსაფრდებოდნენ მტრის ტრანსპორტსა და გადასაცემებულ დანაყოფებს და ცეცხლში ახვევდნენ მათ. რასაკვირველია, ამ რაზმში მრავალი იყო ქალიც. მათ შორის იმსოფლელი ქალიშვილი არინკა გამოირჩეოდა. დინჯი და გაშბედავი, მტკიცე ნებისყოფის, მაგრამ მოკრძალებული, გულჩათხრობილი გოგონა ყველასათვის ცნობილი იყო მთელს ოლქში. მრავალ ახალგაზრდას მგზნებარედ უძგერდა მისთვის გული, მაგრამ არინკა არავის შენედავდა თანაგრძობით.

—ყოველ შემთხვევაში, ახლა რა დროს გრძობაზე ფიქრობ?—ფიქრობდა ის და ტოლამხანაგებს იარაღითაც სასახელო ტოლობას უწევდა. მაგრამ ერთმა პატარა შემთხვევამ არინკას—მის უნებურად საკმაოდ აუფორიაქა გული.

ეს მოხდა სიზმარივით: ერთ საღამოს, საგუშაგოზე დგომის დროს, მან თოვლის ზრახვარში გაიგონა.

მისკენ მიმავალი ფეხის ხმა თანდათან ახლოვდებოდა. არინკამ სუნთქვა შეიკრა, ავტომატი მოამარჯვა და დაბალი ხმით შეეკითხა მოახლოვებულს:

—სდექი ვინ მოდის?

—თქვენთან ვარ!—დაბალი ხმითვე უპასუხა მომავალმა.

—პაროლი!

მომავალმა პაროლი უთხრა. არინკამ ავტომატი დაუშვა და უცნობისაკენ რამოდენიმე ნაბიჯი გადასდგა. თითქმის პირისპირ შეხვდნენ ისინი. მთვარის შუქი სახეში სცემდა ახლადმოსულს. იგი ახალგაზრდა იყო. წითელარმიელის ფორმაში გამოწყობილს ტანზე თეთრი, გრძელი ხალათი ეცვა და ხელში შემართული რევოლვერი ეჭირა.

—თქვენებმა მომასწავლეს აქეთ. ტყეების ბანაკს დაესხნენ, გერმანელი გუშაგები ამოხოცეს, და როცა რამოდენიმე კაცი გამოგვიყვანეს—გზა მოგვასწავლეს და პაროლი გვითხრეს. გერმანელებმა გაუგეს და ბრძოლა გაიმართა. სხვადსხვა გზით გამოვსწიეთ. ჩვენ ორნი ვიყავით,—მე და სერჟანტი პეტროვი. ის შიშველ დასჭრეს, მე ერთხანს ზურგით მომყავდა, მაგრამ გზაზე სული დალია და იძულებული გავედი დამემარხა თოვლში, იქ, დნეპრის გამოსწვრივ—პატარა ბორცვთან.

არინკა დააკვირდა. ახლადმოსულის მკლავიდან სისხლი მოჟინავდა და ხალათს წითლად უღებავდა.

—ეგ რა არის?—შეეკითხა ის.

—არაფერია, ძაღლების ტყვიამ მკლავში გამიარა, რომ შეიძლებოდა შევიხვევდი, გაივლის. არაფერია.

მთხრობილმა ამბავმა და პაროლმა არინკა ნამდვილად დაარწმუნა, რომ ჩვენიანი მიემატა პარტიზანთა რაზმს. არინკა აკვირდებოდა მის შეგვგრემანს სანეს, ახალგაზრდა მებრძოლის მსხვილი, შავი თვა-

ლები მგზნებარედ ციმციმებდნენ და წვრილი, გადკალმული წარბები ისრებივით ერკლებოდნენ. მსხვილ წინწამებს, მიუხედავად ქალური სინანლის—ახლადმოსულის სახე მაინც ენერგიულად დაკუსტაქცოდა.

—წავიდეთ,—უთხრა არინკამ.—შტაბში გავარკვევთ ყველაფერს.

და არინკამ ახლადმოსული შტაბისაკენ წაიყვანა.

* * *

—საიდანა ხარ?—ჰკითხავდნენ მეორე დღეს ახლადმოსულ ახალგაზრდას.

—საქართველოდან.

—საქართველოდან?—მე გამიგონია, ეს მომზიბლავი კუთხეაო,—ამბობენ, მზიანი და ბალ-გენანხებიანიო.

—შესანიშნავი ციტრუსები იცისო,—დასძენდა სხვა.

—შენ ჩაი თქვი, ხილი, ყურძენი.

—ერთხელ ჩვენი კოლმეურნეობის დელეგაცია იყო საქართველოში,—ალტაცებული დაბრუნდა ყველა. ამბობენ დიდათ სტუმართოვნყვარე და გამრჯელი ხალხიაო.

—მებრძოლიცი! მაღალი კულტურა და დიდი წარსული აქვთო.

—ლამაზი და მკვირცხლი ხალხიაო, ამბობენ.

ამ მუსაიფს ღიმილით უსმენდა თავდახრილი ახალგაზრდა, ზოგს სიტყვით უპასუხებდა, ზოგს თავის დაქნევით, უფრო კი სდუმდა. მას თვალმოუწყვეტლივ უტყუროდა არინკა. ხშირად გულითად შეკრთვას აძლევდა და ცდილობდა მასთან ახლო ყოფილიყო. დღე-ღამე არინკა. ახალგაზრდის სახეც, ღიმილიც, სიტყვაც მის გულს სიამით აჩქროლებდა. ერთის სიტყვით, რა ემართებოდა—ვერ გავგო.

მოხდა ისე, რომ შტაბის უფროსის განკარგულებით ახლად მისული სოფელში გააგზავნეს ჭრილობის მორჩენამდე. ის არინკას დედის ქოხში მოათავსეს.

სწორედ იმხანებში არინკას ისეთი დავალებები ჰქონდა, რომ სახლში თითქმის ვეღარ მოდიოდა, საკურთხეველ სტუმართან გულიანადაც კი ვერ ისაუბრა, მაგრამ გულში ჩაეჭრა ის ახალგაზრდა, მასზე ხშირად ფიქრობდა და მისი გულის მოგებას ცდილობდა.

ერთ დილას, როცა ტყის შტაბიდან დაბრუნებულ არინკას გამოეღვიძა, მან ოთახში მოფუსფუსე დედას თხენით მიმართა.

—დედა, ძვირფასო, გამოაცხე დღეს შეპირებული ღვეძელი, მოამზადე შენებურად კარგი საუზმე, ხომ იცი, დღეს რვა მარტია, ქალთა დღე; მართალია, ჩვენი სტუმარი ვაჟია, მაგრამ მასპინძლები ხომ ქალები ვართ?—კარგად უნდა გაეუმასპინძლეთ.

დედამ გადინხარხარა.

—რაო? ვაჟიაო? ვინ არის ვაჟი, არინკა,—სადაური ვაჟია? ის ქალია, ჩემო კარგო, შენ არც კი გამოგიკითხავს?

არინკას სახეზე გაკვირება გამოიხატა.

—ქალი? როგორ თუ ქალია? ის ხომ მებრძოლია, ტყეებიდან გამოქცეული წითელარმიელი, რომელიც ჩვენს პარტიზანულ რაზმს შეუერთდა, რომ იბრძოლოს მტრებზე შურისსაძიებლად.

—ჰოდა, საქმეც ეგ არის ძვირფასო, რომ ის ტყეებიდან გამოქცეულია მამაკაცის ტანისამოსით. სათნოების და ყოფილა. ტყეებში მოხვედრილი, იგი შენიღბულა ამ ტანისამოსით და ამით თავი გადაურჩენია შეურაცყოფისაგან. მე მას შენი ტანსაცმელი ჩავაცვი, აბა ნახე რა მშვენიერი გოგონაა!

—ა—ა! აი, თურმე რა ყოფილა! თითქოს წყენის კილოზე სთქვა არინკამ,—განა არა, სულ ვფიქრობდი: იმ მშვენიერ ახალგაზრდას როგორ ქალის სინახე გადაჰკრავს მეთქი!

—საქმეც ეგ არის ძვირფასო,—მიუგო დედამ,—საქმეც ეგ არის, რომ პატარა გაუგებრობა მოხდა.

არინკა საჩქაროდ ადგა და სტუმრის ოთახისაკენ გაემართა. კარი შეღო თუ არა, დანახა თავისი წითელარმიელი სტუმარი: იგი სარკის წინ თმებს ივარცხნიდა და შეეკულულებს ისწორებდა. არინკას დანახვისას იგი კარებისაკენ გაემართა, სიტყვებით:

—ჩემი სახელი მარინეა,—გილოცავ ძვირფასო, ქალთა დღესასწაულს. ჩვენ ერთად ვიბრძობებთ, ჩვენი საერთო დღესასწაულისათვის.

ისინი ერთმანეთს გულწრფელად გადაეხვივნენ.

ამბობენ ქალი და კაცი თანახმობის, ასეთ დიდ უთანახმობას კი აქვებენ.

მეორენახევარი

(ილია)

კარგია სამუშაოდან დაბრუნება.

ბართაშობისას, მზე ღიზის მთებზე რომ დაეშვება და მინდორზე გუთნების ღირღიტი შესწყდება, მუშაობაზე ხელს ავიღებთ. მაშვრალი მკერდის სიხარბით ჩავისუნთქავთ ბრუტსაბძელას ნიავს, კუნებლთან მიყრილ ფარაჯებს წამოგვკრებთ და სოფლისაკენ ავესწრაფებით. ორღობებში შესვლა ისე გავგახარებს, თითქოს დიღიხანია არ გვენახოსო, თითქოს დიღას აქ არ გამოგვევლოს. ავცეტლებით, მივრბივართ, ერთმანეთს ვუსწრებთ... მაღალი, კანჭალა ზურაბი ყველას უკან მოგვიტოვებს; თავს გამოვიდებ, ფეხდაფეხ მივდივ.

შუკასთან ზურაბის ცოლი გამოჩნდება. პატარა ბიჭიკო უჭირავს ხელში, თვალები უცინის, ნათელი გადასდის მაღლიან სახეზე. ცქმუტავს პატარა ბიჭიკო, დედის ხელიდან წამოფრენას ლამობს, ქღურტულობს. გაუშვით, ესენით, დასვით მიწაზე, ნახავთ როგორ წაცუნცულდეს და რა სწრაფად მიუბრუნდეს მამას ის პატარა ბარათი, ხელთ რომ უპყრია და არხევს.

მუხოს შეანელებს ზურაბი, გადმოხედავს, სიხარული ყელს ებჯინება ბედნიერ მამას... მიხედვარია: ის ბარათი მისი სიყმისშვილის ნახელავია, ბრძოლის ველის ელფერი დაპყრავს... ამ დილით მიარბენინებდა ჩვენი კოჭლი ფოსტალიონი.

პატარა ბიჭიკო ხელს აქნევს, უფრო სწრაფად, უფრო მოუთმენლად, დედაც შვილის ხელს არხევს და ტიტინებს შვილის მაგივრად: — აქა მამილო!.. მამილო აქა... მალე მამილო!

დედის სიტყვების განმეორებას სცდილობს პატარა, მაგრამ ენა არ ნებდება და ოდენ ქღურტულს, ფრინველთა მიერ ქღურტულს ახერხებს.

მიუხალოვდებით, ზურაბს უნდა ბარათი ჩამოართვას. მაგრამ როდი დაანებებს ეშმაკი ბიჭიკო, ვიდრე მამის კისერს არ ჩამოეკონწიალება.

ზურაბის ცოლი სულმოუთქმელად გვიამბობს ბარათის შინაარსს, სიტყვა-სიტყვით ჩამოკაკლავს, ზურაბს წაკითხვა აღარცა სჭირდება, მაგრამ მაინც ხარბად ჩასჩერებია სტრიქონებს. ვიდრე გზოში კაკლის ძირას გამართულ მაგიდამდის მივალწვედეთ, ორჯერ მაინც წაკითხავს, ცოლიც იმდენჯერვე ზეპირად გაიმეორებს.

შვილის კარგად ყოფნას მივულოცავ გახარებულ მშობლებს და წასვლას ვაპირებ, მაგრამ თავს გადაიკლავს ზურაბის ცოლი და უვახშმოდ არ გამიშვებს... და კარგს იზამს: რომელი მეც ვინმე მელოდება სახლში, რომელი კოჭობი ჩამიშრება დღუღილით!

გვიან, ოდნავ ნალღინევი, ღიღინით მივადგები ჩემს კარმიდამოს. წნულ კარებს ქალამნის ჭვინტსა ვკრავ და მეუფეობის რიხით შევდივარ ჩემს ეზოში.

წყნარი, მთვარიანი ღამეა, ოდნავ ჭურჩულებს ვერხვთა ფოთლები... ვერხვის ქვეშ წამოვწვები და ფოთლებს შევბუბუბებ.

ანაზღად ძროხა გამახსენდება: ვინ მიეპატრონებოდა ნახირიდან დაბრუნებისას? შემკრთალი წამოვბტები, ძებნას დაუწყებ და იმ ნათელიან ღამეში მკაფიოდ გავარჩევ: განცხრომით ფშვინავს გადა-

ქელილ ბოსტანში, ხბოს ჯიქანი გამოუჯლუხნია, ცურზე მიუღვია თავი და ნეტარებს. გული მომდის, ჭვინტს ვუთავაზებ ფერღებში ძროხას, თან გახმაურების მეშინიან და მორიდებით მეზობლის აივნისკენ ვიყურებ... მაგრამ ყურმახვილია ჩემი მეზობელი, მოხუცი სინო, აივანზე გადმოდგება და ხარხარს დამყრის:

— აი, რო ვერაფერი შევასმინე... სახლი ისე ჩალად არა ღირს... მეორე ნახევარი, მეორე ნახევარი, ჩემო კეთილო!.. ხე-ხე-ხე!..

ქრქოლა ამიტანს... ის ხარხარი რალაც ავგელათ ამკვიატებია. რა უნდა სინოს ჩემგან? მარცხს შემამჩნევს თუ არა—დამხარხარებს და „მეორე ნახევარს“ დამძახის...

ახლა რალას მოვერიდო. ძროხას იფნის სახრით გავაქრელებ, ბაკში შევაგდებ და მობუზული შევდივარ სახლში. უკან მომდევს ხარხარი სინოსი:

— მეორე ნახევარი-მეთქი, ჰაი, შე დედ-მამა განათლებულო!... ოთახში ბნელა. ხელის ფათურით მოვძებნი სანათს, მოვუკიდებ...

ვადგამ ვინ იცის რამდენიხნის გაუწმენდავ შუშას და შეუცნობლად ვბუბუბებ:

— მეორე ნახევარი!.. მეორე ნახევარი!.. მამის ნახელავ წიგნს გადმოვიღებ, ვლამობ წითელი ფანქრით გახაზულ სტრიქონების წაკითხვას, მაგრამ შავი შუშის სინათლეზე ვერაფერს ვარჩევ, ღვინოც მერევა და ლოგინს მივაშურებ. გაუშვებული ლოგინის ნესტი მეხამუშება და ვბუბუბებ ისევე:

— მეორე ნახევარი!.. მეორე ნახევარი!.. მაგრამ ახლაც მერევა ძილი... და ასე ძილმღვიძარს მეჩვენება ის, რაც თითქმის ყოველ დილით მეორდება:

ნაკმაზს გავიტან და გავარეულებულ ქათმებს მივუხმობ, რაც შეიძლება ჩუმაღ: ეგებ სინომ ვერ გაიგონოს. მერე საწველელს დავავლებ ხელს, ძროხას ვწველი და ვცდილობ ჩხრიალი არ ავტეხო... მაგრამ სინო აივანზეა გადმოდგარი:

— მეორე ნახევარი-მეთქი, ჯელო, მეორე ნახევარი!.. ჰე-ჰე-ჰე!.. მისი ასული, მშვენიერი ანანო კარმიდამოს დაპყრუგურებს. ყველაფერს იმისი მაღლიანი და ლაზათიანი ხელი ატყვია... მამის ახირებულ ხარხარზე თითქოს წყრება, თან ჩემსკენ აპარებს ანთებულ თვალებს.

— კმარა მამილო, კმარა—რა!.. ამბობს საამო ხმით...

ღია, ასე ძილ-მღვიძარმა წარმოვიდგინე ეს სურათი, დეაკვირდი, ჩავკირკიტე და ჩავწვდი სინოს ქარაგმას, მისი ასულის თვალების ცეცხლს, ჩავწვდი და წამოვიწიე ლოგინიდან.

— მეორე ნახევარი, მეორე ნახევარი!.. ვბუბუბებდი და მეღიმებოდა... და გამიტყდა ის ღამე.

ნათელი საქმიანობა

მასღი გათვრებული იყო, როცა ხავერდს ჩიონს მივუბნოვდი.

— წინა თუ დღეებსა და მატარებელს, მის წაქვას არადირი უწევდავო, მაგრამ ახლა ირჩქმალის წყლად აღმან-
დავიჩვეოვებო. უთბახი, — თუ მითი წინაგან და ხანა მადამს, სხარათონ შეეცქირა ელახვალს, რომელიც ტბის მადამსონი უბლოვდავო ნიგნ მატარებლის შემაღვრულას...

ნათესა ვაჟი: — კვირა, მაშინა, თორემ ამაღ ყველა ბვირა მინათა, — მითხრა მან და ჩაწვდა ძირს დაუშვია. იდუხებოა წუის ლაღების შეღვდა ისე ჩიონს ხავერდონი ვაჟი.

— მოგატყუებო დღეს ღონავალი თუწიკი მვირადი მღის ქუთახისა, მაგრამ ტბისა მინც ღლავს მისი მემწამა — ვუბნებო მინათს, რომელიც უწავი მაღან მოღუფული ვაჟი.

მატარებელი ვაჟი: — ეს იყო სულთანს საავადმულის მივთვლიდეთი, რომ ჩუბინიეს ქუის ხავერდის ფლად კვირეწმით, რომელიც ვაჟისა სახელდავანს მასულ ხავერდისაგან არ უღებდა და ეცან ვაბრუნებას სიხვიდა.

— ვინ არის ის კვირ — ვითჩე მინს მახლობლად მღიონს. — ის, მაგონო, უკუთხის ფლადრინისა დირქებოა დიდი სახვადილაჲ ვაჟი.

— ის ხავერდი ვაჟი? — ის ხავერდი ვაჟი მახლობლი, რომელსაც დიდი კლავიშო არ უღებო.

— იგივე ქუთახის, შეზღუდო რამდენი ქარხნები, ახლო შენობები, სახელდირებულ ქუჩები, — ვუთხარო მინათს, როცა იგი ვაბრუნებას ჩაწვდა.

— მაგონო, მაშინა, — კლავიშ კმაყვილებითი წარმითქვა მან და მინათს ვაჟი: — საი? — მინათისა იგი.

— აქვე წარმითხარო, ავტობუსითი ვაბრუნებო ქლავიშ, — შევავლო მინათს.

— არ, ძვირახო, — ექვიან წვიდეთი, — მითხრა მან და ძვირახოს ქუჩისა აწვდეთი ვაჟი.

— ეს ტახისა აწვანებო ადუხან ამ საავადმულისი ცუფუნის, — ვაწვო, აქვე, ახლოს ავადმულებს მორს წაქვდა ღარს დაქირებულას მინათს. მან იგივე რეზინის საავადმულისი მივთვლიდეთი.

— ახლავ, — წარმითვლიდეთი უნებრად თიხარხილამ და ვა მატარებელი.

— ეს უკლავ ახლავ ავტობუსი, — მითხრა უკლე მინათს მინათრად ვაჟი, რომელიც სახიზის ხაზისა წინ იდუხავ იქირახისა ავადმულებო.

— ახლავდეთი უკლე, კვირ, ხავერდებიც უკლე, ახლო მან მინათს შეეპრინა, რომ ვინამეთი წვირე ხავერდისა და ჩაწვდა მინათს მინათს.

— ეს ახლავ სახელდავანს მივთვლიდეთი, რომელიც უკლე მინათს მინათს, რომ ვინამეთი წვირე ხავერდისა და ჩაწვდა მინათს მინათს.

უკლე მინათს ხავერდი ახლავ — მინათს, რომელიც უკლე მინათს მინათს და ხავერდისა და ჩაწვდა მინათს მინათს.

— მინათს მინათს, რომელიც უკლე მინათს მინათს და ჩაწვდა მინათს მინათს.

— მინათს მინათს, რომელიც უკლე მინათს მინათს და ჩაწვდა მინათს მინათს.

— მინათს მინათს, რომელიც უკლე მინათს მინათს და ჩაწვდა მინათს მინათს.

— მინათს მინათს, რომელიც უკლე მინათს მინათს და ჩაწვდა მინათს მინათს.

— მინათს მინათს, რომელიც უკლე მინათს მინათს და ჩაწვდა მინათს მინათს.

— მინათს მინათს, რომელიც უკლე მინათს მინათს და ჩაწვდა მინათს მინათს.

— მინათს მინათს, რომელიც უკლე მინათს მინათს და ჩაწვდა მინათს მინათს.

— მინათს მინათს, რომელიც უკლე მინათს მინათს და ჩაწვდა მინათს მინათს.

— მინათს მინათს, რომელიც უკლე მინათს მინათს და ჩაწვდა მინათს მინათს.

— მინათს მინათს, რომელიც უკლე მინათს მინათს და ჩაწვდა მინათს მინათს.

— მინათს მინათს, რომელიც უკლე მინათს მინათს და ჩაწვდა მინათს მინათს.

— მინათს მინათს, რომელიც უკლე მინათს მინათს და ჩაწვდა მინათს მინათს.

— მინათს მინათს, რომელიც უკლე მინათს მინათს და ჩაწვდა მინათს მინათს.

— მინათს მინათს, რომელიც უკლე მინათს მინათს და ჩაწვდა მინათს მინათს.

— რაღა ჩინებულად — ვუღარ მითიხანს მინათს, — ვუთხარ მინათს მინათს.

— მინათს მინათს, რომელიც უკლე მინათს მინათს და ჩაწვდა მინათს მინათს.

— მინათს მინათს, რომელიც უკლე მინათს მინათს და ჩაწვდა მინათს მინათს.

— მინათს მინათს, რომელიც უკლე მინათს მინათს და ჩაწვდა მინათს მინათს.

— მინათს მინათს, რომელიც უკლე მინათს მინათს და ჩაწვდა მინათს მინათს.

— მინათს მინათს, რომელიც უკლე მინათს მინათს და ჩაწვდა მინათს მინათს.

— მინათს მინათს, რომელიც უკლე მინათს მინათს და ჩაწვდა მინათს მინათს.

— მინათს მინათს, რომელიც უკლე მინათს მინათს და ჩაწვდა მინათს მინათს.

— მინათს მინათს, რომელიც უკლე მინათს მინათს და ჩაწვდა მინათს მინათს.

— მინათს მინათს, რომელიც უკლე მინათს მინათს და ჩაწვდა მინათს მინათს.

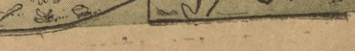
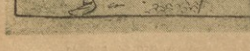
— მინათს მინათს, რომელიც უკლე მინათს მინათს და ჩაწვდა მინათს მინათს.

— მინათს მინათს, რომელიც უკლე მინათს მინათს და ჩაწვდა მინათს მინათს.

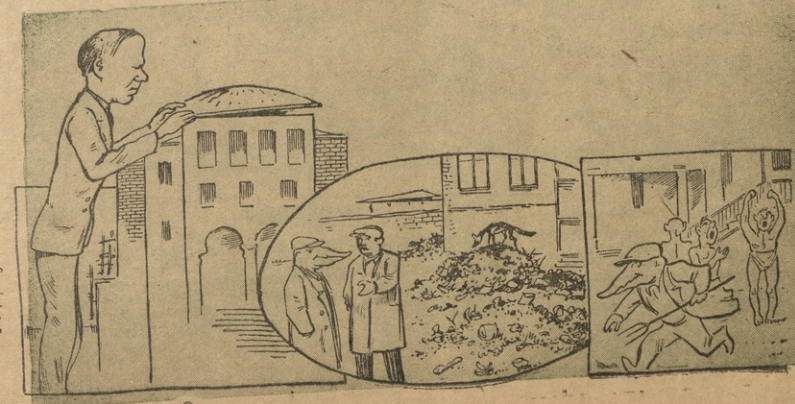
— მინათს მინათს, რომელიც უკლე მინათს მინათს და ჩაწვდა მინათს მინათს.

— მინათს მინათს, რომელიც უკლე მინათს მინათს და ჩაწვდა მინათს მინათს.

— მინათს მინათს, რომელიც უკლე მინათს მინათს და ჩაწვდა მინათს მინათს.

პ. ჯალაღალი

მორი ნახე, ალექსკომო,
წყაღში ხირი, ხირთან ოკამო!

გაღაფონის გაღაჟიღაჟ,
შენს მოთაენას სარ აჟუს ჟიღაჟ

(სამტრედიან)

(სო.სუში)

მშენებელი ხიდის,
გასართობად მიდის!

თუ დაგჭირდა ლაპარაკი
სარკინიგზო ტელეფონით,
ჩაიქნე ბედზე ხელი,
გასასვლელი დაჰგე ფონი.

ეს პასუხი დაღლილ გულზე
დაგესობა როგორც დანა.

ჯერ დაიწყებს ქაქანს,
აქეთ-იქით—ბოგინს.
ამოიღებს „პროექტს“,
მიუჯდება ბოგირს.

ჩასძახი და შენივე ხმა
ჩამოგძახის მიღმა-მოღმით,—
გაგიშრება ძარღვი სისხლი,
შეგეკვრება სუნთქვა ბოღმით.

მაგრამ აი, ალტაცება:
შეგაერთა უკვე მგონი,
სიხარულმა აღვტაცა,
ახრიალდა ტელეფონი:

გადახედავს მორევს,
ამჯობინებს ლოდინს.
დამშვიდებით უსმენს
წყალში ღორის ხროტინს.

არღანივით ატრიალებ
და ყურმილში ჰყვირი ბრაზით
და ჰა, ტელეფონისტ ქალის
შემოგესმის კითხვა ნაზი:

—„აღლო! გისმენთ საგიჟეთი,
ვინ მოგვიხმობს ასე მკვახედ?
მკურნალობა გნებავთ ჩვენთან?
თუ გაგიჟდით-მოღით, გვნახეთ!“

(აღბად შერჩენია
გული ქვის და ლოდის).
ნიაღვრები მოჰქუხს,
გვეშველება როდის?

—„დათვი ხარ, თუ მაიმუნი?
ვერ მეიცი ბრიყვო, განა?“—

რალა ბევრი გავაგრძელო,
გაკეთებთ თვითონ დასკვნას,
ტელეფონის აბონენტი
არ გაგიჟდეს,—აბა რა ჰქნას?

მ. კალმოსანიძე

გ ა გ ნ ე ლ ი გ უ ი ჯ ი

აღვიღი გამოსავალი

მართალი ყოფილა ხალხის ნათქვამი: გაჭირდება მიჩვენე და გაქცევას გიჩვენებო. ეს ამხანაგი მარის ქუჩაზე ცხოვრობს და მას, როგორც პასუხისმგებელ მუშაკს, თელასმა საკუთარი ხაზი მისცა. მაგრამ ვაი ამნაირ მიცემას! „საკუთარმა“ ხაზმა იმდენი იზარტა, იმდენი მეზობლის, ნაცნობისა და უცნობის ბინებში განშტოვდა, რომ ხაზის პატრონს ხაზის მეტი აღარაფერი დარჩა. იჯდა მბუჟტავ ნათურასთან გაწამებული ამხანაგი, იჯდა და ფიქრობდა რა ღონე ესმარა, რით დაებრუნებინა სხვათა ბინებში გაფანტული მისი კუთვნილი შუქი. საჩივრითა და ჩხუბით რომ არაფერი გამოვიდა, ისევ საკუთარ თავს დაატანა ძალა და მონტიორთა ტანჯვიდან გამოსასვლელად იოლი გზა გამოიხატა: ბაზარზე კართოფილის ორი სანთელი იყიდა, ელექტრონათურას იქით-აქით შემოუწყია, აანთო და ააჩირაღდნა.

შედეგმა ყველა მოლოდინს გადააჭარბა: ელნათურს შუქი გახაოცრად მოემატა, ოთახი განათდა და თავმოზერებულ ამხანაგსაც მუშაობის ხალხის მაშინვე დაუბრუნდა. ნიანგი იწონებს მარის ქუჩაზე მცხოვრებ ამხანაგის რაციონალიზატორულ ღონისძიებას და წინადადებას იძლევა ფართოდ იქნას დანერგული ღონის მომატების ეს მეთოდი თბილისის დანარჩენ მცხოვრებთა ბინებშიც.

ახალი ანდაზები

1. დირექტორი ისე არ დასქელდება, რომ ბუღალტერმა წონაში არ მოიმატოსო.

2. მეტყვევ წებაში რად ჩაიძირაო და განა ერთი ტივი ჩაუღაზაო.

3. თევზმა თქვა: „სათქმელი ბევრი მაქვსო, მაგრამ მაინც მადანის გამკესა ჰკითხეთო“.

4. ინდაურიც იფხორება, მაგრამ დაწინაურებული კი არ არისო.

5. ცხვარი რომ გასუქდება, თავმჯდომარის ბოსლისკენ გადაინაცვლებსო.

შეკრიბა გია²

უხსოვარი იუმორი

გამოცდის ჩაბარება

ერთმა ფერმერმა გადასწყვიტა რკინიგზის დარაჯად დამღვარიყო.

— ძნელი გამოცდის ჩაბარება მოგიწევთ!—გააფრთხილეს რკინიგზის სამმართველოში.

— მკითხეთ რაც გინებოთ!—არხეინად მიუგო ფერმერმა.

— ძალიან კარგი, — დაიწყო გამომცდელმა, — დავუშვათ, რომ თქვენ დგებართ საგუშაგოზე. უცებ შენიშნეთ, რომ ორი მატარებელი მოდის ერთი მეორის პირდაპირ. რას იზამთ ასეთ შემთხვევაში?

— დავუსტვენ.

— დავუშვათ, რომ სასტენი გაგიფუჭდათ.

— წითელ ბაირადს ავაფრიალებ.

— ვთქვით ბაირალი შინ დავრჩათ.?

— შე ყოველთვის წითელი პერანგი მეცმევა, ასეთ შემთხვევისას პერანგს გავიძრობ და მატარებლებს ვანიშნებ.

— შემთხვევა ხომ შეიძლება ღამით მოხდეს და მაშინ თქვენს პერანგს მემანქანე ვერ დაინახავს.

— თუ ღამე იქნა, დაუყოვნებლივ ავანთებ წითელ ფანარს.

— კარგი, მაგრამ ფანარში რომ წვეთი ნავთი არ გექნეთ?

— ასეთ შემთხვევაში ჩემს დას დავუძახებ.

— დასაო? და რა შუაშია?

— დიას ჩემს დას დავუძახებ: „მოდი ჩქარა, უცქირე მატარებლების ყველაზე დიდ დაჯახებას, როგორც კი ოდესმე გინახავსო“.

ანტრამტაზი

ქმარი: ცოტახანს ბუფეტისკენ გავივლი, გენაცვა, ერთ-ორ ჭიქას გადავკრავ.

ცოლი: რას ამბობ, შემოგველე, აქი აღმითქვი ერთი წლის განმავლობაში აღარ დავლეყო.

ქმარი: ჰო, შენი ჭირიმე, მაგრამ განა პიესის პროგრამაში არ წაიკითხე, რომ პირველსა და მეორე აქტს შორის ორი წელი გადის?

თბილისიდან განდევნილ ბოკოვმოქმედთა სპირიანი სიმღერა

რა გქნა, ვხეც ალბათ ჩემი ბედია! აწ იმედის წვეთიც დამიწრეტია... უსახლკაროდ მტკვრისპირად რომ დაფრინავს— ჩემი გული ის დამფრთხალი მტრედია! გამიმეტეს და გადამკრეს შოლტები,— მაგრამ, თბილისს გულით ველარ ვშორდები.. მტრედი რაა! მფრთხალი მტრედი კი არა — ალესილი ხანჯლის ფხა ვარ წკრიალა, მე თბილისის ღამეების მოწმე ვარ— დღით რა მოხდა—არა გამიგია—რა! აწ ქუჩებში ღამითაც ვერ დავდივარ, აჩრდილივით მოარული დარდი ვარ! ომს გავმეტე, იქ არ მივაუკაცნია, მაგრამ, ეს ხომ ომზე უფრო მკაცრია, შვიდი გვარი მქონდა, ეხლა შვიდივე კალამს ერთი გაკვრით გაუკაწრია! ობილისიდან შორს გამაგდეს, გამწირეს!— მივიწყების ბნელ მორევში ჩამძირეს... მაშ მითხარით, სუფრას რა ეშველება, თუ მტკვრისპირად გაქრა ჩემი სხენება,— ფიცრულეებში გეურქას და მესრობას უჩემოდ ხომ ელით გადაშენება! ბატონის მწვადი, და ცოცხალიც გაქრება, გეუბნებით, გული მეთანადრება!.. ვინ მიიყვანს მასთან სუფრის შეგობართ?— თუ წესრიგი ასე გადაგელობათ,— მე თუ არა, ეგ ალალი ხელფასი

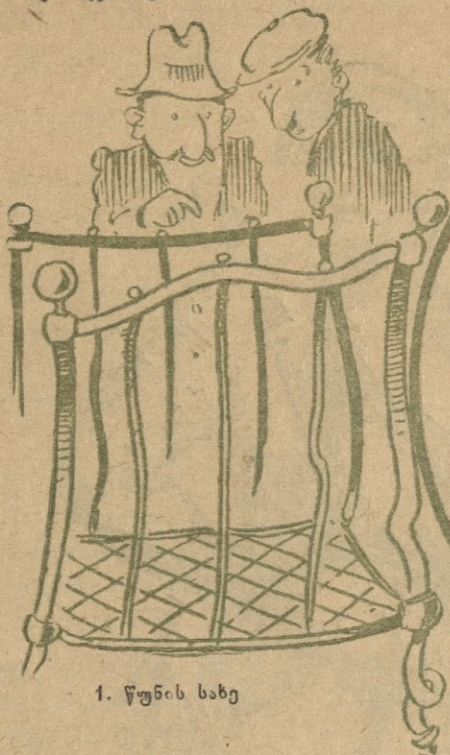
რომელ სუფრის დასალოცად გეყოფათ?! სხვის ჯიბიდან ვით უოვლელად ვიღებდი,— დახლიდარებს ისე დავფრიალებდი! თავო ჩემო, ბედი არ გიწერია, კაცი არ ხარ, ნდობით არ გიციქორიან,— შენი გვარის ამომშლელი ამ ქვეყნად ნესტარავით ცივი კალმისწვერია! თუმც არასდროს შრომა არ მინატრია— დღეს მეკარედ აქ რომ დამსვათ, მაღლია! გსურდეთ ჩემკენ ელვად გამოექანეთ, წამითაც არ შეგაჩერებთ მე გარედ,— კარს გავაღებ ცხრაკლიტულიც რომ იყოს, ჩემზე უკეთ ვინ ივარგებს მეკარედ! მომარჯულეთ, გახდით ჩემი ნათლია,— დამსვით ბალტოს დამკიდველად, მაღლია! გეფიცებით არ ვიქნები ურგები, მხოლოდ ნდობით მომამყარი ურგები. გაწრთვინილი ვარ, ასე, ელვის სისწრაფით განა ერთხელ გამიხდია ქურქები.. არა სჯერათ... საუკუნოდ გამწირეს, მივიწყების ბნელ მორევში ჩამძირეს! რა გქნა, ვხეც ალბათ ჩემი ბედია! აწ იმედის წვეთიც დამიწრეტია... გამიმეტეს და გადამკრეს შოლტები.. უკვე თბილისს აჩრდილივით ვშორდები!

გოგოთურ მიგრიაული

წუნის პიჯკინა

წუნის ოსტატის ბიოგრაფიიდან

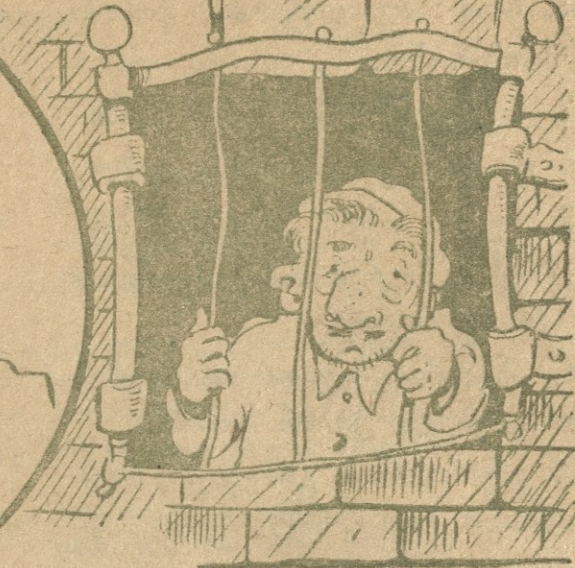
ქართული
ბიოგრაფიკა

1. წუნის სახე

2. წუნის ოსტატის სახე
ვინ უფრო ზარადშია?

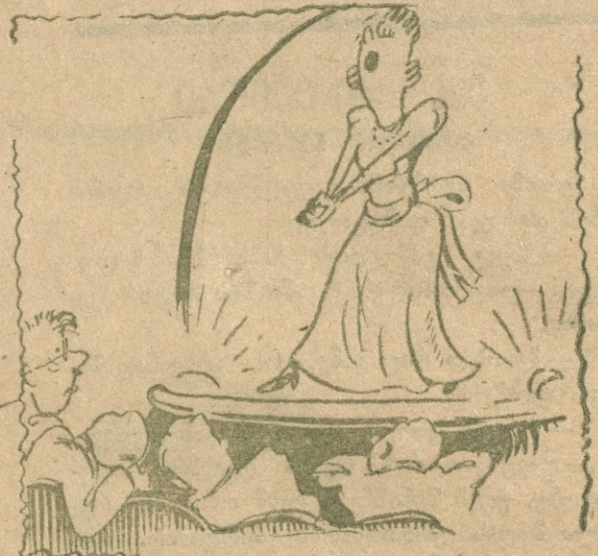
3. ორფეხ საბალოო სახე ერთად

1. ზოგჯერ წუნდებულ საქონელს
შეიძლიან მალაზიაში

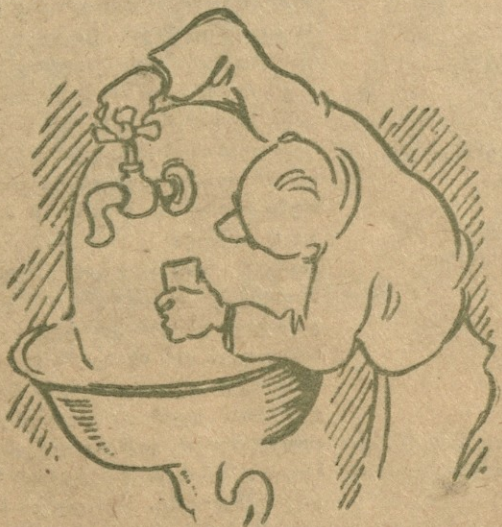

2. მაგრამ ჯიქია მომხმარებელი—
უკანვე აბრუნებს პარველმოუხ-
მარებლობის ნივთს.

3. მაგრამ რა ქნას ფილარმონის,
ან რომელიმე თეატრის მაცურე-
ბელმა, რომელსაც წუნს აწოდებ-
ენ, რა დააბრუნოს უკან?

შემოსავლიანობის ხარისხი

1. არაფერი გამოდის

2. გამოდის

3. და ვანა მართლაც წყალი გამოდის?

სარედაქციო კოლეგია: ი. გრიშაშვილი, კ. კალაძე, უჩა ჯაფარიძე, ს. ფაშალიშვილი, გრ. აბაშიძე (პ/მგ. რედაქტორი).

თბილისი. სატირიკო-იუმორისტისკი ჟურნალი „ნიანგი“ რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 28. ტელ. 3-10-49

ხელმოწ. დასაბ. 1946 წ. 27/III ლ. პ. ბერიას სახ. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“, ლენინის ქ. № 28. გამოც. № 31. შეკ. № 384. ტირ. 7500. უფ 01170